

Η Σ Κ Λ Α Β Α

Ἐ τοῦ μπέη τὸ χαρέμι τὴν ἐκλείσανε,
τῆς ἔβαλαν κοράλλια ἔστὸ χιονόλαιμο
κι' ὀλόχρυσά βραχιόλια ἔστὰ κρινόγερα
μ' ἀπ' ὄλα τὰ διαμάντια πού τῆς ἔδωκαν
κι' ἀπ' ὄλα τὰ ζαφείρια πού τὴν στόλισαν
ἢ ὠμορφιά τῆς λάμπει περισσότερο.
Ὀλόχρυσαις πλεξίδες, φεΐδια ὀλόχρυσά,
τὴν πλάτη καὶ τὰ πόδια τῆς χαϊδεύουνε,
ἔστὰ χεῖλη τῆς ἀνθίζουν τριαντάφυλλα,
φεγγοβολοῦν ἀστέρια μέσ' ἔστὰ μάτια τῆς,
ἔστὰ στήθη τῆς καὶ ἔστ' ἄσπρα τῆς τὰ μάγουλα
μοσχοβολοῦνε κρίνοι, κρίνοι δροσεροὶ
κι' ἡ ἀραχνοντυμένη ὠρῆ παρθενομία
κοιμάται ἔστὸ κορμί τῆς κι' ὄνειρεύεται
τὸ ἄξιο παλλικάρι πού τὴν λαχταρᾷ.

Ἐ τοῦ μπέη τὸ χαρέμι τὴν ἐκλείσανε
γιὰ νᾶνε μέσ' ἔστῆς ἄλλαις μπέησσα κυρά . . .
Κ' ἡ κόρη ἀκουμπισμένη ἔστὸ παράθυρο
βλέπει μπροστὰ τῆ θάλασσα π' ἀπλόνεται
καὶ λέει ἔσταγεράκι καὶ ἔστὰ κύματα :
— Χαδιάρικο ἀγεράκι, ταξειδιάρικο,
πού σέ φιλοῦν τὰ ρόδα καὶ τὰ γιασεμιά,
σᾶν πᾶς ἀπ' τὸ νησί μου κι' ἀπ' τὸν τόπο μου
νά πῆς τὰ βάσανά μου κι' ὄλους τοὺς καύμούς,
νά πῆς κρυφὰ τῆς ὀδῆς τῆς μανούλας μου
νά δώσῃ τὰ προικιά μου τ' ἀλογάριαστα
γιατί προικιά σταῖς σκλάβαις δὲν ταιριάζουνε
καὶ σεῖς θεριά ἀφρισμένα, κύματα τρελλὰ
σᾶν δῆτε τὸν καλό μου ἔστὸ καράβι του
τοῦ καραβιοῦ τὴν πλώρη νά φιλήσετε
καὶ νά τοῦ πῆτε μὲ κρυφὸ μουρμούρισμα
νά σβύσῃ κάθε ἀγάπη, κάθε λογισμὸ
καὶ καθ' ἐλπίδα ποῦχει γιὰ τὰ μένανε,
γιατ' εἶμαι σκλάβά, σκλάβά σιδερόκλειστη
μοῦ φέρνει τὸ φαγεῖ μου μαύρη ἀράπησσα
καὶ μαῦροι ἀραπάδες, δράκοι φοβεροὶ
ἀκοίμητοι φυλᾶνε ἔστὴν ὀξώπορτα
καὶ δὲν ἔμπορῶ νά φύγω νάλθω νά τὸν βρῶ.
Μὰ πάλι νά τοῦ πῆτε, κύματα γοργά,
πῶς τὴν καρδιά μου δὲν μποροῦν νά δέσουνε
χιλιάδες ἀλυσσίδες, χίλια σίδερα
καὶ μόνο τῆς ἀγάπης τῆς παρθενομίης
τ' ὀλόχρυσό μετὰξί μιὰ τὴν ἔδεσε
μαζῆ μετ' ἡ δική του τῆ θερμὴ καρδιά
καὶ πάλι νά τοῦ πῆτε, κύματα τρελλὰ
πῶς σᾶν γυρίσῃ ἔστὸ νησί μετ' ὁ καλὸ
νά μὴ με περιμένη, μὴ με καρτερῆ,
γιατ' εἶμαι σκλάβά, σκλάβά κι' ἀλευθέρωτη
μὰ πάλι νά τοῦ πῆτε, γοργοκύματα,
νά μὴ μ' ἀλησμονήσῃ τῆ βαρειόμοιρη ! . .

Βγαίνουν πικρὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς
πικρὰ κι' ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τὰ δάκρυα

ἔστὰ δακτυλίδια στάζουνε τὰ δάκρυα
διαμάντια ἔστὸ χρυσάφι τοῦ δακτυλιδιοῦ.

Ἀκούσανε τοὺς πόνους τῆς τὰ κύματα
κι' εὐθὺς ξαναγυρίζουνε ἔστὸ πέλαγο
καὶ τῶνα σπρώχνει τᾶλλο γιὰ νά φθάσουνε.
Τὸ ἔβρηκαν τὸ καράβι πού ἀρμένιζε
καὶ φίλησαν τὴν πλώρη καὶ μουρμούρισαν,
κι' ὁ νηὸς ἀνοίγει ὄλα, ὄλα τὰ πανιά
κι' ἀνάβει τὸ τιμῶνι μέσ' ἔστῆ φοῦχτα του
ὡς πού νάλθῃ ἔστὸν πύργο τῆς ἀγάπης του.

Ἀπλόνεται ἡ νύκτα μυριομύριστη
καὶ βγαίνει τὸ φεγγάρι τὸ χλωμόφεγγο
κι' ὁ πύργος πού τὰ χρόνια τὸν ἐθέριεψαν
σηκόνει τὸ κεφάλι του περήφανα
καὶ λούζει μέσ' ἔστῆ θάλασσα τὸν ἴσκιό του . . .
Ἡ κόρη ἀκουμπισμένη ἔστὸ παράθυρο
ἀκούει σιγὰ ἔστῆν πόρτα τῆς νά τρίζουνε
κι' ἀνοίγεται ἡ πόρτα μ' ἀργυρὰ κλειδιά
ὁ μπέης μπαίνει μέσα καμαρόνωντας
καὶ τὴν καλησπερίζει καὶ χαμογελᾷ.
Ἡ σκλάβ' ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἐκέρωσε
καὶ δίχως νά τὸ νοιώσῃ, ἔτσι ἄθελα
σκύβει ἔστὸ παραθύρι τὸ κεφάλι τῆς
μάεινε ἕψηλά, ψηλά καὶ μισσοῦρανα
καὶ κάτω ἀγριεμένη θάλασσα βαθειά. —
Ὁ μπέης στέκει, τὴν θεωρεῖ μ' ἐπιθυμιά
καὶ σπίθαις ἀπ' τὰ μάτια του τινάζονται.
Εἶνε βελοῦδο ἄλικο τὰ ροῦχα του
καὶ χρυσοκεντημένο τὸ σαρίκι του.
— Ἀχ ! μπέη, μὴ μ' ἀγγίσης τὴν ἀφίλητη !
ἔχεις χιλιάδες σκλάβαις ἔστὸ χαρέμι σου,
χανούμισαις πανώρηαις καὶ πεντάμορφαις
χιλίας μελαχροινούλαις, χιλίας γαλαναῖς
καὶ μένα ποῦμαι κόρη, κόρη ἀνήξερη
μὴ με κρατᾶς κλεισμένη, ὀς μου λυθεριά
ἄχ ! μπέη, μὴ μ' ἀγγίσης τὴν ἀφίλητη !
— Εἶσαι δική μ' ἀπόψε, ὡς τῆ χαυραγή,
καὶ τὸ πρωὶ σᾶν φέξῃ καὶ ὁ ἥλιος ἔγῃ
σ' ἐρκίζομαι, ξανθοῦλα, ἔστὸν προφήτη μου
μονάχος νά σέ φέρω ἔστὴν πατρίδα σου
κι' ὄσω ζυγίζει ἐμένα ἢ ἀγάπη μου
τόσα φλωριά σου δίνω γιὰ ἐνθύμησι,
κι' ὄσω ζυγίζει ἐσένα τὸ κορμάκι σου
τόσα διαμάντια θάχης ἀπ' τὸν πύργο μου . . .
Ἡ κόρη ἀνατριχιάζει ἀπ' τὰ λόγια του,
μὰ μέσ' ἔστὸ καρδιοκτύπι, ἔστὴν τρεμούλα τῆς
ρίχνει θολὰ τὰ μάτια τῆς ἔστὸ πέλαγο
καὶ βλέπει τὸ καράβι πού ἐρχότανε
καὶ μιὰ ζωὴ καινούργια τὴν ἐφτέρωτε.
— Δὲν σέ φοβοῦμαι, μπέη, δὲν σέ σκιάζομαι,
ἐδῶ ζωὴ μαζῆ μετ' ἡ ἀτίμωσι
κι' ἐκεῖ μετ' ἡ ἀγάπη μου ὁ θάνατος !
Ἀκόμα δὲν ἐτέλειωσε τὰ λόγια τῆς,
κρεμιέτ' ἀπ' τ' ἀθεώρατο παράθυρο

καὶ φέγγεται μ' ἐλπίδα μέσ' ἐστὴ θάλασσα·
μὰ τ' ἀφρισμένο κύμα, τ' ἀπίστο θεριὸ
μὲ λύσσα τὴν κατάπιε μέσ' ἐστὰ βάθη του....
Ἐκεῖ ζωὴ μαζὴ μὲ τὴν ἀτίμωσι,
κ' ἐδῶ μὲ τὴν ἀγάπη τῆς ὀ θάνατος.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

OLLA PODRIDA

Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ πρό τινων ἡμερῶν ἀποβιάσαντος ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἀρχαιοτάτου γλύπτου Κόσσου.

Συνείθιζε νὰ λέγη ἀείποτε ὁμιλῶν περὶ τοῦ Ὀμήρου οὐ τὴν προτομὴν εἶχε γλύψει· ὁ θεὸς Ὀμηρος.

Εἰς τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁμογενῶν ἔμπορος μὴ διακρινόμενος ἐπὶ φιλολογικαῖς γνώσεσι ἀκούων συχνάκις ἐπαναλαμβάνομένην τὴν φράσιν ταύτην, τὸν ἠρώτησέ ποτε ἀφελῶς·

— Λοιπὸν ἦτο θεὸς σας αὐτὸς ὁ Ὀμηρος;...

Ἄς φαντασθῆ ἕκαστος τὴν ἱερὰν ἀγανάκτησιν τοῦ καλλιτέχνου!

☺ ☺

Μία ἐπιγραφὴ ἀνέκδοτος τῆς 25 Μαρτίου, παρατηρηθεῖσα ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ:

«Τοῖς ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ΠΕΣΟΝΤΟΙΣ!»

☺ ☺

Καὶ ἐν pendant τοῦ ἀνωτέρω.

Ἐκ νεκρολογίας ρηθὲν καὶ ἀνατυπωθὲν ἀπαράλλακτα:

«Ἐγεννήθη ὁ μακαρίτης ἐν τῇ εὐδαιμόνῳ Χίῳ...»

Ἡ ἐξαφίς τῶν πνευμάτων εἶνε τοιαύτη, ὥστε ἐκηρύχθη πόλεμος ἀμείλικτος καὶ κατὰ τῆς Γραμματικῆς!

☺ ☺

Μία ἡχὴ τῶν στρατῶνων καθυστερήσασα.

Ὁ Δεκανεὺς ἐν τῇ θεωρίᾳ:

— Γὰρ νὰ σᾶς πῶ!... πρέπει νὰ προσέχετε ὅταν ἐγὼ τᾶς ἀναπτῶ τὰ πράγματα.

☺ ☺

Ἡ σκηνὴ ἐν τινι χαρτοπαικτείῳ.

Εἰς τῶν παικτῶν βλέπει εἰσερχόμενον ἓνα φίλον του.

— Μπα!... κ' ἐγὼ ἐπίστευα πῶς δὲν θὰ ξαναπαίξῃς.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἐπίστευα, ἀλλά... φαίνεται ὅτι καὶ οἱ δύο μας δὲν ἤμεθα καλῶς πληροφορημένοι!

☺ ☺

Ἀφοῦ ἀνῆλθε πάλιν χάρις εἰς τὴν διάσημον τουρκοκτόνον κλάραν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς δημοτικότητος ὁ βουλευτὴς Φθιώτιδος κ. Τράκας, ἐπίκαιρον θεωροῦμεν νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὸ ἐξῆς ἕτερον αὐτοῦ ἀνέκδοτον.

Μίαν τῶν συνεδριάσεων τῆς περυσινῆς συνόδου τῆς βουλῆς παραταθεῖσαν μέχρι μεσονυκτίου διηύθυνεν ὁ κ. Τράκας, τυγχάνων, ὡς γνωστόν, ἀντιπρόεδρος τῆς βουλῆς. Ἐπρόκειτο περὶ ψηφίσεως πιστώσεως δι' ἐν γυμνάσιον, ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ψηφοφορίας κατὰκοπος καὶ νυσταλέος ὁ προεδρεύων βουλευτὴς, ἐνθουμούμενος τὸ θάλπος τῆς κλίνης καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ ὕπνου, ἠκούσθη αἴφνης ἀφηρημένος διατυπῶν ὡς ἐξῆς τὴν γνωστὴν κοινοβουλευτικὴν φράσιν πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν καὶ θυμηδίαν τῆς βουλῆς:

— Οἱ παραδεχόμενοι νὰ δοθῇ πίστωση εἰς τὸ .... ξεροδορεῖτο (!!) παρακαλοῦνται νὰ ἐγερθῶσιν.

Καλλιόπη

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς Προόδου Πατρῶν:

«Ποῖον σκότος μᾶς ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ἴδωμεν τὰς τρώγλας ἐκεῖνας, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἀδελφοὶ μας παρασκευάζουσι τὸ φαγητόν των διὰ τοῦ ὕπνου, τὸ ποτόν των διὰ τῶν δακρῶν;»

***

Ἐκ τῆς ἐπιφυλλίδος τῆς Θεσσαλιώτιδος Καρδίτσας:

«Ἦδη δὲ καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ εἰσέρχονται, ἡ δὲ χιὼν ἐπὴκτείνει καὶ μετ' ὀλίγον μετέτης τὸν μὲν κήπον τῆς Πλατείας ἀπρόσιτον, τὰ δὲ κικλιδώματα περιέκλεισεν.»

***

Ἐκ τῆς Ἠχοῦς τῆς Σύρου:

«Μετὰ τὸ ἀνάγνωσμα τὸ φιλόμουσον καὶ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἐχόρευσε κοντιλὸν καὶ διαφόρους ἄλλους εὐρωπαϊκοὺς χοροὺς διὰ τῆς ἀνακρούσεως τοῦ κλειδοκυμβάλου ὑπὸ τῆς κ. Μ. Βερτόγιας.»

***

Ἐκ τοῦ Ἀρχαίου:

«Ἀνερευνήσατε τὴν ἱστορίαν καὶ θὰ ἴδητε ὅτι οἱ κύριοι Εὐρωπαῖοι οὐ μόνον ἀδαεῖς πάσης ἐπιστήμης ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνδυμασία τούτων ἦτό τι ἐλεεινὸν καὶ τερατώδες θέαμα· τὰ ἐνδύματα τῶν θεατρίων ἱκανά εἰσιν ὅπως μαρτυρήσωσι τὴν ἀλήθειαν.... τὰ δὲ ἀρχαῖα τῶν Ἑλλήνων ἀγάλματα καὶ μέχρι σήμερον διδάσκουσι τοὺς Εὐρωπαίους νὰ ἐνδύωνται ἀνθρωπίνως.»

***

Ἐκ τοῦ Πινδου Λαρίσης:

«... Ἐλαβον ἐνωρίτατα τὰς ἀποχωρητικὰς ἐκεῖνας καὶ φιλοπόνους ἐξεις, ὧν ἄνευ, ὡς τὸ εἶπεν ὁ Ἀραγῶ, εἶνε σπάνιον νὰ κάμωσι μεγάλα πρᾶγματα.»

***

Ἐκ τοῦ Ἡλλου τοῦ κ. Πύρλα.

«Οἱ Ἕλληνες δὲν θέλουσι ν' ἀφαιρέσωσι βιαίως ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχει νῦν ἡ Τουρκία ἐλληνικόν· διότι, ὡς ἄλλοτε εἶπομεν, τοῦ Σουλτάνου ὄντος βασιλέως τῶν αὐτοῦ ὑπηκόων Ἑλλήνων, οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες δὲν πολεμοῦσι τοὺς Τούρκους καὶ κακῶς θεωροῦσιν οὗτοι τὸν προκείμενον ἐλληνικὸν πόλεμον.»

Ρευεσοχημική

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Δ. Γ. Ἐφάδρω. Ἄς τῷ ἀποδοθῆ δὲν ἔχομεν καμμίαν δυσκολίαν. — Συδρομητῆ δεκαπενταλίπτω. Πάρα πολλά εἶνε αἱ ἐρωτήσεις καὶ εἰς τὰς πλείστας ἐξ αὐτῶν δυστυχῶς εἴμιθα ἀκατάλληλοι, μέλιστα δὲ εἰς τὰς ἐπιστημονικάς. Ἐν τούτοις ἀπαντῶμεν εἰς τὴν δευτέραν ὅτι καθ' ἂ νομιζομεν ἐπισήμως ὁ τίτλος δὲν εἶχεν ἀποδοθῆ ἕνεκα τῆς ἐξεργασίας τότε καταροφῆς εἰς τὴν τρίτην ὅτι ἡ φράσις βραδύτερον ἔλαβε τὴν κοινὴν σημασίαν, ἀρχικῶς σημαίνουσα τὸ ἀντίθετον τῆς ὑπερφίας καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ὅτι δὲν γνωρίζομεν ἄλλο ὄνομα· γαλλιστὶ λέγεται *organtier*, κυττάξατε εἰς τὰ λεξικά. — Ἀνωνύμω. Λευκάδα. Στουρῶν ὀλίγον.

*****

!! ΧΑΒΙΑΡΙ !!

Χαβιάρι Γέλβας ἀρίστης ποιότητος, πρωτοφανές, ἐκομίσθη εἰς τὸ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤ. ΑΝΤΩΝΑΚΗ ΚΑΙ ΣΑΠΑΡᾶ τὸ Δημοπρατήριον. Ἄς τὸ δοκιμάσῃ ἀπαξ ὁ προσερχόμενος καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι σπανίως ἐπωλήθη τοιοῦτο εἶδος χαβιαρίου εἰς τὴν ἀγορὰν μας. Εἶναι κάπως ἀκριβὸν ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν καλόν.